

Universitätsbibliothek Paderborn

Medvlla Theologica

Ex Sacris Scriptvris, Conciliorvm Pontificvmqve Decretis, Et Sanctorvm Patrvm Ac Doctorum Placitis Expressa ; In qua, quidquid tum ad fidei mysteria sanè ac rectè intelligenda, & ab erroribus quibusvis discernenda, tum ad sacramenta debitè conficienda & ministranda, tum ad actiones humanas iuxta ...

Complectens ea quæ ad Sacramenta & mores pertinent

Abelly, Louis

Coloniæ Agrippinæ, 1659

XIX. Quæ sit prudentia in confessario requisita.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38979

obligationem restitutionis, &c. debet saltem scire dubitare, ut absolutionem differat quoad usque doctiores consuluerit. Moner autem recte Bonae. disp. 7. quaest. 7. de poen. pun. 4. specialem notitiam irregularitatum, & aliarum obligationum, quae Clericos, & Beneficiatos spectant, requiri in eo confessario, qui ipsorum Clericorum, & Beneficiatorum confessionibus excipiendis incumbit.

Quaeret, aliquis an confessarius teneatur audire quolibet peccato apud se determinare, an sit veniale vel mortale. Resp. non teneri, sed satis esse, ut intelligat, peccatum esse commissum, quod ex genere suo est mortale, vel veniale, quamvis in particulari dijudicare non possit certo, an sit mortale vel veniale. Ita Suar. Nav. & alii apud Bonac. supra: quando tamen confessarius dubitat, an poenitens peccaverit mortaliter, debet illum de peccato in futurum cavendo monere, & ad id firmiter proponendum inducere, aptaque remedia ipsi suggerere: quia in eiusmodi dubiis tutior pars est eligenda.

SECTIO XIX.

Qua sit prudentia in confessario requisita.

CERTVM est ipsamet experientia teste, confessarium praeter ceteris virtutibus prudentia praesertim indigere, ad omnes ministerii sui partes debite ac fructuose obsequendas: ita ut quantavis doctrina, & pietate praeditus sit, si tamen haec virtus in eo desideretur, in gravissimos & perniciosissimos defectus aliquando incidere possit: quod libro integro super hac materia edito fuse demonstravit Val. Regin.

Haec autem prudentia primum requiritur in interrogando poenitente, quoties confessarius videt eum ex ignorantia, aut oblivione, aut inconsideratione, aut pudore, aut alia quavis de causa aliquid culpabiliter omittere, quod ad integritatem confessionis requiritur: quamvis

enim

enim per se loquendo confessarii officium non sit interrogare, sed audire confitentem; quando tamen poenitens in confessione deficit, tenetur ipsum iuuare confessarius; ne, si absolutionem conferat indisposito, simul cum ipso sacrilegij reatum incurrat. Ita Nau. cap. 5. num. 1. Regin. cap. 2. Vnde etiam cap. *Qui vult confiteri*, de poenit. dist. 6. dicitur quod *Diligens inquisitor sapienter interroget à peccatore, quod forsitan ignorat, vel verecundiâ veli- cultrare.*

Interrogatio verò illa debet esse prudens; ita ut à poenitente exquirat ea, quæ habita ratione status, conditionis, ætatis, &c. probabiliter conicit eum commississe, & quæ ratione se in illis interrogationibus gerat, ut nequæ vano aliquo respectu, aut timore aliquid necessarium omittat, neque etiam inquirendo, poenitentem doceat peccata, quæ nescit, & quæ nescire illi maximè expedit, quod in juniorum confessionibus præsertim debet attendere. Legi potest Regin. toto cap. 3. libri supra citati de poenitentia confessoris.

Requiritur etiam confessarii prudentia in iuvando poenitente ad hoc, ut veram & sufficientem de peccatis confessam contritionem concipiat, firmumque propositum de iisdem in futurum evitandis; & in expendendo poenitentis proposito, an ex vera cordis conversione procedat.

Item in erudiendo poenitente, quem mysteriorum dei, & aliarum rerum ad salutem necessariorum ignorant esse deprehendit; eoque in eliciendis fidei actibus iuvando.

Eadem prudentia confessarii similiter requiritur tranquillando poenitentis animo, si fortè scrupulis agitatum esse perspiciat; eoque per spem, & confidentiam in Deum erigendo, si timore nimio, aut aliqua desperationi tentatione depressum esse cognoscat: vel è contra.

Necessaria est quoque eadem prudentia, in remediis consiliisque aptis, & convenientibus ipsi poenitenti suggerendis, ut peccata devitare, vitamque nomine Christiana

no dig

no dignam ducere queat; nec non in salutaribus pœnitentiis, & satisfactionibus pro qualitate delictorum iungendis, & etiam restitutionibus tum honoris, & famæ, tum bonorū aliorū, si casus aliquis id exigat, præcipiendis.

Item in expendendis dispositionibus ipsius pœnitentis, num ad absolutionem recipiendam sufficientes sint; num etiam expediat diebus aliquot differre, aut omnino illi denegare.

Circa has autem dispositiones expendendas, non levis aliquando difficultas occurrit; quomodo se gerere debeat confessarius erga eos, qui sapius in eadem peccata relabuntur. Atque in primis certum est, denegandam esse absolutionem iis, qui statum peccati mortalis relinquere nolunt; quales sunt, qui nolunt inimicis reconciliari, restituere alienum, cum possint, &c. Similiter etiam iis, qui nolunt occasiones proximas peccandi relinquere, cū possint, & debeant. tales si quidem non censentur veram contritionem de peccatis commissis, aut verum propositum de iisdem in futurum non committendis habere.

Quod vero spectat ad eos, qui ex mera fragilitate in eadem peccata sæpe relabuntur, certum est, etiam præcisè loquendo, absolutionem illis dari posse toties, quoties in ipsa peccata relabuntur, dummodo cum vera de illis contritione, & firmo non amplius peccandi proposito ad pœnitentiam accedant: declaratur enim in Conc. Trid. Sess. 14. cap. 2. *Pœnitentes per Sacerdotum sententiam non semel, sed quoties ab admissis peccatis ad pœnitentia Tribunal confugerint, possunt liberari; Vnde S. Hier. Epist. 46. ad Rusticum, Non solum, inquit, septies, sed septuagies septies delinquenti, si convertatur ad pœnitentiam, peccata condonantur: & Nav. in Manuali c. 3. loquens de personis illis, quæ sunt in proxima peccati occasione, quam tamen ob aliquam causam rationabilem relinquere non possunt (quam quidem causam, utrum talis re vera sit, serio excedere debet confessarius) dicit personas illas posse, si reciderint, absolvi, non tantum semel, bis, vel septies, sed etiam septuagies septies; dummodo veram in illis contritionem, & firmum non amplius peccandi pro-*

propositum confessarius deprehendat: quia (ut ibi observat) frequens peccati recidiva non est semper ad penitentiam necessarium; quo judicari possit penitentia seu contritione non esse veram; sed est tantummodum num maxima fragilitatis & inconstantia: neque ad recipiendam absolutionem requiritur; ut penitens non amplius in futurum peccet, sed ut amplius peccare possit.

Quamvis autem hæc ita se habeant, nihilominus confessarius prudenter attendere, non tantum, quid solute loquendo possit, sed potius quid ipsi penitenti magis conveniens & aptum: multa enim licent, quæ quando non expediunt. Debet igitur coram Deo attendere, quando considerat, num frequens usus confessionis talibus personis utiliter suaderi possit, ut earum fragilitati contratur, & voluntatis infirmitas, ac ægritudo, crebra hujus sacramenti susceptione quasi remedio sapius iterato fitur; num è contra frequens confessionis usus illis minus utilis sit, v.g. si inde sumant occasionem peccandi libentius, si potius ex consuetudine, quàm ex vero contritionis affectu, aut emendationis proposito ad penitentiam naturaliter accedant: pro ratione enim dispositionum illorum penitentes ipsos utiliter interdum poterit privare beneficio absolutionis, vel illud in aliquot dies differre, ut terim pia, & religiosa quædam opera, & penitentia exercitia ipsis injungere: quæ omnia potius ex interioris ritus sancti illustratione, & diuturna in administratione hujus sacramenti experientia; quàm ex certis regulis aut præceptis dignosci possunt.

Denique hæc prudentia confessarii præsertim requiritur in sigillo seu secreto confessionis inviolabiliter servando, de quo sect. seq. agetur.

Huic prudentiæ jungere meritò possumus charitatem seu misericordiam, quæ in confessario maximè desideratur, ut quoslibet penitentes ad se venientes affectu paterno excipiat, illorum ignorantiam, tarditatem, duntaxat, perveraciam, & alias similes imperfectiones pati-

patienter modò, sed etiam amanter sustineat, nulli labori
parcat, nullam molestiam refugiat, ut illorum spirituale
bonum quovis modo procuret, ac novum semper Zelum
divinæ gloriæ salutisquæ animarum in corde suo concipi-
at & foveat, diemquæ illum fortunatum arbitrat, in
quo peccatoris alicujus conversioni, ac sanctificationi di-
vina aspirante gratia cooperatus fuerit, memoret illius sum-
mæ charitatis, qua Christus optimus pastor peccatores, &
peccatrices quasivit, vocavit, allexit, & ad se venientes
misericordiæ sinu excepit, fovit, amplexus est; hancquæ
divinam vocem ineffabilis prorsus benignitatis suæ tes-
tem in sacris Evangelii reliquit S. Matth. 11. *Venite ad me
omnes, qui laboratis, & onerati estis, & ego reficiam vos, Et dis-
cite à me, quia mitis sum, & humilis corde.*

SECTIO XX,

Qua sit obligatio sigilli seu secreti in confessione servandi.

DICENDVM I. hujus sigilli, seu secreti obligatio-
nem esse strictissimam, aded ut nunquam liceat con-
fessario peccatum aliquod in confessione auditum etiam
post mortem ipsius pœnitentis ullo modo revelare: quod
ita certum est, ut S. Doctor in 4. dist. 21. q. 3. a. 1. q. 1. ad 1.
sententiam contrariam erroneam appellet; & cap. *Sacer-*
dos, dist. 6. de Pœnit. & etiam cap. *Omnis utriusque* de pœ-
nit. & remiss. depositionis pœna, & detractionis in ar-
bitrio monasterium decernitur in hujus sigilli violato-
nem.

Hæc autem tam stricta sigilli servandi obligatio (ut fu-
probat Isamb. disp. 23. art. 1.) oritur tum ex iure natura-
quo tenemur sub secreto nobis commissa celare; tum
ex virtute justitiæ, quæ vetat proximi famam ledere; tum
ex virtute religionis, quæ reverentiam sacramento Pœni-
entiæ debitam servare jubet; tum maxime ex ipso jure
divino